

Hanna Filipkowska

"Filozofowanie i namiętności",
Joanna Pollakówna [w:] "Studia o
Stanisławie Ignacym Witkiewiczu",
pod red. M. Głowińskiego, J.
Sławińskiego, Wrocław 1972 :
[recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 16/47, 210

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) PIWIŃSKA Marta: Witkacy w "laboratorium dramatu" Trzebińskiego. W: Studia o Stanisławie Ignacym Witkiewiczu. Pod red. M.Głowińskiego i J.Sławińskiego. Wrocław 1972. IBL PAN. Z Dziejów Form Artystycznych w Literaturze Polskiej. T. XXX, s. 139-161.

Andrzej Trzebiński jest jedynym, zdaniem autorki, kontynuatorem Witkacego. Jego dramat i studium "Z laboratorium dramatu" oraz inne pisma świadczą o głęboko rozumianym eksperymentowaniu i studiach nad teorią i praktyką Witkacego, a także o próbach przekroczenia jego doświadczeń. Analizując dramat Trzebińskiego "Aby podnieść różę", autorka odnajduje w nim analogie i różnice w stosunku do dramaturgii Witkiewicza, bada problem: kompozycja dramatu a rozwiązanie podstawowych zagadnień kultury i problem Formy. Na tej podstawie stwierdza, że dramat Trzebińskiego nie jest podobny do określonej sztuki, lecz nawiązuje do pewnego "modelu idealnego" dramaturgii Witkiewicza.

BP/47/89

M.P.

(II) POLLAKÓWNA Joanna: Filozofowanie i namiętności. W: Studia o Stanisławie Ignacym Witkiewiczu. Pod red. M. Głowińskiego i J.Sławińskiego. Wrocław 1972. IBL PAN. Z Dziejów Form Artystycznych w Literaturze Polskiej. T. XXX, s. 227-244.

Historia związku Witkiewicza z formistami. Przedstawiając sformułowaną ok. r. 1918 teorię artystyczną Witkiewicza, autorka kładzie nacisk na te elementy, które łączyły jego doktrynę z poglądami formistów. Ukazuje następnie ewolucję tej doktryny i konfrontuje teorię artystyczną pisarza z kształtującą się równolegle teorią Chwistka oraz poglądami innych członków grupy; odsłania wreszcie przyczyny zerwania przez Witkiewicza związków z formistami w chwili zawiązania się ich sojuszu z grupą futurystów (1922).

BP/47/90

H.F.